

■ † Μεσοπεντηκοστή

Ἀπαλλαγὴ ἀπὸ ὅλες τὶς ἀβεβαιότητες*

Ἀπόστολος (Πραξ. ιδ' 6-18)

Ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις, κατέφυγον οἱ Ἀπόστολοι εἰς τὰς πόλεις τῆς Λυκαονίας Λύστραν καὶ Δέρβην καὶ τὴν περίχωρον, κακεῖ ἦσαν εὐαγγελιζόμενοι. Καί τις ἀνὴρ ἐν Λύστροις ἀδύνατος τοῖς ποσὶν ἐκάθητο, χλωδὸς ἐκ κοιλίας μητρὸς αὐτοῦ ὑπάρχων, ὃς οὐδέποτε περιεπεπατήκει. Οὗτος ἤκουσε τοῦ Παύλου λαλοῦντος· ὃς ἀτενίσας αὐτῷ καὶ ἰδὼν ὅτι πίστιν ἔχει τοῦ σωθῆναι, εἶπε μεγάλη τῇ φωνῇ· Ἀνάστηθι ἐπὶ τοὺς πόδας σου ὀρθός. Καὶ ἤλατο καὶ περιεπάτει. Οἱ δὲ ὄχλοι ἰδόντες ὃ ἐποίησεν ὁ Παῦλος ἐπήρασαν τὴν φωνὴν αὐτῶν Λυκαονιστὶ λέγοντες· Οἱ θεοὶ ὁμοιωθέντες ἀνθρώποις κατέβησαν πρὸς ἡμᾶς· ἐκάλουν τε τὸν μὲν Βαρνάβαν Δία, τὸν δὲ Παῦλον Ἑρμῆν, ἐπειδὴ αὐτὸς ἦν ὁ ἡγούμενος τοῦ λόγου. Ὁ δὲ ἱερεὺς τοῦ Διὸς τοῦ ὄντος πρὸ τῆς πόλεως αὐτῶν, ταύρους καὶ στέμματα ἐπὶ τοὺς πυλῶνας ἐνέγκας, σὺν τοῖς ὄχλοις ἤθελε θύειν. Ἀκούσαντες δὲ οἱ Ἀπόστολοι Βαρνάβας καὶ Παῦλος, διαρρήξαντες τὰ ἱμάτια αὐτῶν εἰσεπήδησαν εἰς τὸν ὄχλον κράζοντες καὶ λέγοντες· Ἄνδρες, τί ταῦτα ποιεῖτε; Καὶ ἡμεῖς ὁμοιοπαθεῖς ἐσμεν ὑμῖν ἄνθρωποι, εὐαγγελιζόμενοι ὑμᾶς ἀπὸ τούτων τῶν ματαίων ἐπιστρέφειν ἐπὶ τὸν Θεὸν τὸν ζῶντα, ὃς ἐποίησε τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν καὶ τὴν θάλασσαν καὶ πάντα τὰ ἐν αὐτοῖς· ὃς ἐν ταῖς παρφημέναις γενεαῖς εἴασε πάντα τὰ ἔθνη πορεύεσθαι ταῖς ὁδοῖς αὐτῶν· καίτοι γε οὐκ ἀμάρτυρον ἑαυτὸν ἀφήκεν ἀγαθοποιῶν, οὐρανόθεν ὑμῖν ὑετοὺς διδοὺς καὶ καιροὺς καρποφόρους, ἐμπιπλῶν τροφῆς καὶ εὐφροσύνης τὰς καρδίας ὑμῶν. Καὶ ταῦτα λέγοντες μολὶς κατέπαυσαν τοὺς ὄχλους τοῦ μὴ θύειν αὐτοῖς.

Τῆς Ἑορτῆς μεσουσσης, ἀνέβη ὁ Ἰησοῦς εἰς τὸ Ἱερὸν, καὶ ἐδίδασκε. Καὶ ἐθαύμαζον οἱ Ἰουδαῖοι λέγοντες· Πῶς οὗτος γράμματα οἶδε, μὴ μεμαθηκώς; Ἀπεκρίθη οὖν αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς, καὶ εἶπεν· Ἡ ἐμὴ διδαχὴ οὐκ ἔστιν ἐμῆ, ἀλλὰ τοῦ πέμψαντός Με. Ἐάν τις θέλῃ τὸ θέλημα Αὐτοῦ ποιεῖν, γινώσεται περὶ τῆς διδαχῆς, πότερον ἐκ τοῦ Θεοῦ ἐστίν, ἢ Ἐγὼ ἀπ' ἑμαντοῦ λαλῶ. Ὁ ἀπ' ἑαυτοῦ λαλῶν, τὴν δόξαν τὴν ἰδίαν ζητεῖ· ὁ δὲ ζητῶν τὴν δόξαν τοῦ πέμψαντος αὐτόν, οὗτος ἀληθῆς ἐστίν, καὶ ἀδικία ἐν αὐτῷ οὐκ ἔστιν. Οὐ Μωσῆς δέδωκεν ὑμῖν τὸν νόμον, καὶ οὐδεὶς ἐξ ὑμῶν ποιεῖ τὸν νόμον; τί Με ζητεῖτε ἀποκτεῖναι; Ἀπεκρίθη ὁ ὄχλος καὶ εἶπε· Δαιμόνιον ἔχεις· τίς Σε ζητεῖ ἀποκτεῖναι; Ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς καὶ εἶπεν αὐτοῖς· Ἐν ἔργον ἐποίησα, καὶ πάντες θαυμάζετε. Διὰ τοῦτο Μωσῆς δέδωκεν ὑμῖν τὴν περιτομὴν, (οὐχ ὅτι ἐκ τοῦ Μωσέως ἐστίν, ἀλλ' ἐκ τῶν πατέρων) καὶ ἐν Σαββάτῳ περιτέμνετε ἄνθρωπον. Εἰ περιτομὴν λαμβάνει ἄνθρωπος ἐν Σαββάτῳ, ἵνα μὴ λυθῇ ὁ νόμος Μωσέως, Ἐμοὶ χολᾶτε, ὅτι ὄλον ἄνθρωπον ὑγιῆ ἐποίησα ἐν σαββάτῳ; Μὴ κρίνετε κατ' ὄψιν, ἀλλὰ τὴν δικαίαν κρίσιν κρίνατε. Ἔλεγον οὖν τινες ἐκ τῶν Ἱεροσολυμιτῶν· Οὐχ οὗτός ἐστιν, ὃν ζητοῦσιν ἀποκτεῖναι; Καὶ ἴδε, παρρησίᾳ λαλεῖ, καὶ οὐδὲν Αὐτῷ λέγουσι· μήποτε ἀληθῶς ἔγνωσαν οἱ ἄρχοντες, ὅτι Οὗτός ἐστιν ἀληθῶς ὁ Χριστός; Ἀλλὰ τοῦτον οἶδαμεν πόθεν ἐστίν· ὁ δὲ Χριστὸς ὅταν ἔρχεται, οὐδεὶς γινώσκει πόθεν ἐστίν. Ἐκραζεν οὖν ἐν τῷ Ἱερῷ διδάσκων ὁ Ἰησοῦς καὶ λέγων· Καμὲ οἴδατε, καὶ οἴδατε πόθεν Εἰμί· καὶ ἀπ' ἑμαντοῦ οὐκ ἐλήλυθα ἀλλ' ἐστίν ἀληθινὸς ὁ πέμψας Με, ὃν ὑμεῖς οὐκ οἴδατε. Ἐγὼ οἶδα Αὐτόν, ὅτι παρ' Αὐτοῦ Εἰμι, κάκεινός Με ἀπέστειλεν. Ἐζήτουν οὖν Αὐτόν πιάσαι· καὶ οὐδεὶς ἐπέβαλεν ἐπ' Αὐτόν τὰς χεῖρας, ὅτι οὐπω ἐληλύθει ἡ ὥρα Αὐτοῦ.

Τὴν Μεσοπεντηκοστὴ ἀκούγεται ἡ κραυγὴ τοῦ Κυρίου: «Ἐάν τις διψᾷ, ἐρχέσθω πρὸς με καὶ πινέτω» (Ἰωάν. ζ' 37).

Ἄς σπεύσουμε ὅλοι σ' Ἐκεῖνον. Ὅποιος διψᾷ γὰρ ὁ,τιδίποτε, ἐφ' ὅσον αὐτὸ δὲν ἀντίκειται στὸ Πνεῦμα τοῦ Κυρίου, χωρὶς ἀμφιβολία θὰ εὔρη ἱκανοποίησι.

Ἐσὺ ποὺ διψᾷς γιὰ γνῶσι, πήγαινε στὸν Κύριο, Ἐκεῖνον ποὺ εἶναι τὸ μοναδικὸ Φῶς καὶ φωτίζει πραγματικὰ κάθε ἄνθρωπο.

Ἐσὺ ποὺ διψᾷς γιὰ νὰ καθαρῶσθῃς ἀπὸ τὶς ἁμαρτίες σου καὶ νὰ ἐλαφρύνῃς τὸν ἔλεγχό τῆς συνειδήσεώς σου, πλησίασε στὸν Κύριο. Ἐκεῖνος ἐβάστασεν ἐπάνω του τὶς ἁμαρτίες ὅλου τοῦ κόσμου στὸ ξύλο τοῦ Σταυροῦ (βλ. Α' Πέτρο. β' 24) καὶ ἔσχισε τὸ χειρόγραφο τῶν ἁμαρτιῶν μας (βλ. Κολασ. β' 14).

Ἐσὺ ποὺ ἐπιθυμεῖς τὴν καρδιακὴ σου εἰρήνη, πήγαινε στὸν Κύριο, γιὰτὶ Αὐτὸς εἶναι ὁ Θεσαυρὸς, ποὺ ἂν Τὸν ἀποκτήσης θὰ σὲ κάνῃ νὰ ξεχάσης ὅλες τὶς στερήσεις καὶ νὰ περιφρονήσης ὅλα τὰ ἀγαθὰ γιὰ νὰ μείνης κοντὰ Του.

Ἐσὺ ποὺ θέλῃς νὰ ἀποκτήσης δύναμι, μάθε πὼς Ἐκεῖνος εἶναι Παντοδύναμος.

Ἄν σοῦ λείπῃ ἡ δόξα, νὰ γνωρίζῃς πὼς Αὐτὸς κατέχει τὴν ὕψιστη Δόξα.

Ἄν αὐτὸ ποὺ διψᾷς εἶναι ἡ ἐλευθερία, νὰ ξέρῃς πὼς Ἐκεῖνος εἶναι ἡ πηγὴ τῆς ἐλευθερίας.

Θὰ σὲ ἀπαλλάξῃ ἀπὸ ὅλες τὶς ἀβεβαιότητές σου, θὰ σπάσῃ τοὺς δεσμοὺς τῶν παθῶν σου, θὰ σκορπίσῃ τὶς θλίψεις σου, θὰ μᾶς ἐνισχύσῃ γιὰ νὰ ξεπεράσουμε ὅλα τὰ ἐμπόδια, τοὺς πειρασμοὺς καὶ τὶς παγίδες τοῦ ἐχθροῦ. **Θ**ὰ ἐξομαλύνῃ τὸν δρόμο τῆς πνευματικῆς μας ζωῆς.

Ἄς ὀδηγηθοῦμε λοιπὸν ὅλοι στὸν Κύριο!

(*) Ὁσίῳ Θεοφάνους τοῦ Ἐγκλείστου, «Ὁ σωτικὸς χῶρος τῆς Ἐκκλησίας», τόμος Α', σελ. 161-162, ἐκδόσεις Πέτρου Μπότση, Ἀθήνα 2019.

• Ἐπιμέλ. ἡμετ.